

SZÉLL KÁLMÁN TÉR

KIÁLLÍTÁS

VÍZTÜKÖR – A SOKSZÍNŰ RUDAS

KULCSFONTOSSÁGA VAN

Az életem telt el itt. Nemcsak nekem, de majd' minden budai gimnazistának. Minden hétköznapi és minden hétvégén megfordultunk a Moszkván, ahogyan azt már színvonalas dolgozatában hajdani diákom, Török Feri is földolgozta. Én egy tízessel vagyok idősebb nála, mi még a baloldali telefonfülke telefonkönyvének 230. oldalára írtuk be az aktuális bulicímeket. Nálam a Várban is zajlottak szerény, fél tucat barát estjének induló, majd a Moszkva tér közelsége és szervezőereje révén kétszáz főre duzzadó, rendőrségi fellépéssel végződő társas események. Valamikor a hetvenes évek második felében a még klasszikus, elmaradhatatlan napszemüvegében Szabó László által vezetett Kék Fény az ifjúsági bűnözés melegágyaként tálalta a Moszkva teret. A Vérmező útról, mintegy megfigyelő állásból vették kameravégre a messzi dzsungel bennszülötteit, a zűrös fiatalokat. Vagyis bennünket. Nagy botrány is lett másnap a suliban, mondván, mit keresünk mi a Kék Fényben? Jó idők voltak.

A Moszkva tér nekem azóta is ezt a sosem múló, nyúlós-ragacsos, mocskos komezisztust képviseli az életemben. A szürke 1500 árnyalatát. A fénytelen és szagtalan butaság világát. Szívargó csöndet, melybe csak az alagútba kanyarodó villamos kerekének sikolya vág élesen. Mindent betérítő, kabátok mélyére belopódzó, langyos gofriszagot, és ólmos Esti Hírlapot, amit magam is árultam itt bő negyven esztendeje. Éppen ezek miatt vártam, hogy valamelyik kormány végre nekiugorjon a Moszkva tér rendbetételének. Hat éve, még az átkosban, a városháza összeültette az akkor már Fidesz vezetésű érintett kerületeket, az I., a II., és a XII. kerület polgármestereit, hogy akkor nosza, mosmá' nincs más politikai erő a tér körül, fogjunk hozzá a rendrakáshoz. Akkor valami történt, de nem volt az igazi. Meg kellett várni, mire a főváros is ugyanezen politikai kört képviseli. És kellett várni még két esztendőt ahhoz, hogy a nyomorult sorsú térre pályázat szülessen. Behatárolt, közlekedésszervezés vezérelt, alulfinanszírozott pályázat, de mégis valami. A Moszkvára, ami azóta, hogy sose feledkezessünk meg a dicső

Fotó: Fortepan

Fotó: Fortepan

Horthy-korszakról, újra Széll Kálmán tér lett, szóval a Moszkvára most annyi pénzt különítettek el, amennyiből egy Buda környéki kis faluban már stadiont sem építenek, noha a Moszkva naponta 200 000 embert enged át magán, míg a BL-döntőre készülő Felcsútra legfeljebb katasztrófaturisták fognak kiruccanni esős hétvégeken. Na jó, a Moszkva tér nem passziója senkinek, viszont majd fél évszázados használata alapján kijelenthetem: a város életében kulcsfontossága van. Megszülettek hát a pályázati tervek. Számos közülük a szűkös források ellenére megpróbált valódi teret formálni a hajdani agyaggödörből. Más tervek – így a győztes is – ezt már meg sem kísérelték, hiszen belátták, hogy érdemi változtatásra most sem lesz lehetőség. A Moszkva tér nem lesz tér. Ez most ki-derült. Sokkal jobb, sokkal civilizáltabb lesz, mint a mai állapota, de azon kívül, hogy a napi ezeralahányszáz induló busz, ezer villamos, sok tízezer metróutas közlekedési kérdéseit rendezettebb, vállalhatóbb feltételek között oldja meg; azokról az emberekről, akik most a Moszkván élnek, töltenek órákat, találkoznak, árulnak stb.: nem sokat állít. Ajándék lónak... – már ahogyan ezt mondani szokták. Rendben van, inkább örülök neki, hogy ezekben a vérzivataros időkben is lesz térfelújítás. Inkább örülök neki, hogy jobb lesz, mint volt. Eldobom a több évtizedes vágyat, hogy egyszer végre tényleg, de kompromisszumok nélkül újuljon meg a tér. Ami most megtörténik velem, életem hátralévő időszakáig biztosan kitart. Minek is keseregnék.